

Уночі в Старім Осколі...

Леонід Первомайський

Уночі в Старім Осколі
Я зі станції іду...
Дерева чорніють голі
В привокзальному саду.

В небі промінь не згасає,
Не світає далина,
Йде весна і сном не знає,
Що в полях не спить війна.

Що над темною ріллею,
Зброю стиснувши в руці,
Вслід за щастям, вслід за нею
Пробиваються бійці.

Що упав боєць у полі
Біля рідного села
І рука його поволі
Темну землю обняла.

Він лежить спокійно й строго,
Ні жалю не жде, ні сліз,
І між пальцями у нього
Перший пролісок проріс.

1942 р.